

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 5. V Ljubljani, dné 1. vélikega travna 1892. Leto XII.

Kazákova žena.

Balada.

»Danes še opašem ostri meč,
Z možem tvojim v boj odidem.
Ako Stenko se ne vrne več,
Ako sam iz boja pridem,
Plakala ne bodeš zapuščena,
Téšil jaz te bodem, lepa žena.«

»V tebi teče, v njem kazáška kri,
Igor, dom obeh je stepa.
Posvetita drúgu drúg močí,
Če ljubezen vaju sklepa,
Kdor srčan je in sovraga črti,
Govori o zmagi, ne o smrti.«

»Ko objame trudno stepo sèn,
Otemní Kavkázu krona,
Ti ostavi dom oborožen
In na breg prijahaj Dona!
Z lova mož se vrne, meč opaše;
Razodenem jaz mu, kam naj jaše . . . «

Mesec se blestí iz vode zroč,
Svet molčí v oblasti spanca,
Dva kazáka skozi jasno noč
Jezdita iskrena vranca.
Don šumeva, reka valovita,
Kaj da nôčna jezdecu molčita?

Čepo vleče prvi na očí,
Kinžal drugi v roki stiska,
Nežno lice prvemu bledí,
Drugemu okó se bliska.
Prvo lice Stenkove družice,
Drugo vam je Igorjevo lice.

Šepetaje Igor záse dé:
»V nôči jezdím sam ob móži.
Predno zvezde nebne potemné,
Smrtni spev mu vrán zakróži.
Z mečem mašnem, vrnem se in snúbim
Njéga lépo žéno, ki jo ljubim.«

Spremljevalka plašno šepetá:
»Stenku duše sum ne motí,
Da bežim nezvestega srca
Z Igorjem po temnem poti.
Za soproga le ljubezen čutím,
A ob drúgu smrt ujegovo slutim.«

Reke šum zataplja nju šepét.
Vranca skočita obema,
Konjskih zabobní kopit pekét,
Zdrzneta vojaka nema,
Nárazen ju krepka roka pahne,
Nad obrazom lepim meč zamahne.

»Smrt nezvesti ženi!« vika jek,
»Bog kaznuj tatú ljubezni!« . . .
Konja se iz dalje čuje tek,
Ki ušel je roki jezni.
Vrán nad stepo kroži v sèn vtopljeno,
Stenko zrè na mrtvo svojo žéno . . .

Dolénjec.

